

HOE ZIEN WE ONS WERK?

Met „ons werk“ bedoel ik ditmaal zeer speciaal den arbeid in ons gezin, als huisvrouw en huismoeder.

Er is een tijd geweest, waarin veel vrouwen, die naar meer ontwikkeling verlangden, hierop tamelijk laag neerkeken. Ge herinnert u nog wel den term... dat altijd-durende stofafnemen en kopjes afwassen!

Wanneer we er niets anders in zien, ja, dan is het te begrijpen, dat we er wel eens wat kriebelig onder worden. Of misschien heel kriebelig.

De sympathieke Engelsche schrijfster Fay Inchfawn beweert in één van haar artikelen, dat wij, huisvrouwen, alleen onze speciale huishoudelijke ergernis hebben.

De één kan er niet tegen, wanneer het werk eens een half uurtje later klaar is dan gewoonlijk; een tweede vindt het vreeselijk om een extra keer naar de bel te loopen; voor een derde is de dag bedorven, wanneer 's morgens de melk overkookt en zoo verder. Altemaal vervelende dingen; ik stem het toe. En als het gaat over dingen, die we verhinderen kunnen, zooals het verlies van melk, dan moeten we ze ook verhinderen.

Alléén maar: zijn ze zóó erg, dat we er geheel door uit ons evenwicht moeten raken? Dat we snauwerig worden en humeurig en geen oog meer hebben voor wat er veel meer op aankomt?

Want in dit laatste schuilt het gevaar.

Fay Inchfawn vertelt, dat ze eens op een dag erg in de war was door allerlei kleinigheden, die haar tegenliepen. Een week later ontmoette ze een goede vriendin, die ze op dien bewusten dag ook gezien had. Het viel haar op, dat die vriendin er terneergeslagen uitzag. Ze vroeg de reden en er volgde een vertrouwelijk verhaal, waaruit bleek, dat de vriendin al langer dan een week liep te tobben over een bepaalde zaak, waarin ze geen licht zag. Fay vroeg: „Maar waarom vertelde je 't mij niet eerder?“ De ander antwoordde: „Ik wilde het doen, maar je zag er zelf naar uit, of iets je hinderde.“

Nu, na een week, wist Fay, dat het bij haar slechts over kleinigheden ging, terwijl de moeilijkheden van de vriendin een ernstige zaak betroffen.

„Ik geloof, dat de booze vijand gebruik maakt van onze kwetsbare oogenblikken om ons te verhinderen, voor anderen tot een steun te zijn,“ zegt Fay Inchfawn dan.

Er is een andere manier, om ons werk te beschouwen. Onlangs hoorde ik een lezing over: „Het huishouden in crisistijd.“ De spreker begon met te vertellen, dat die titel aan zijn lezing gegeven was door een verslaggever. Zelf koos hij als motto: „Zij beschouwt de gangen van haar huis.“ Dit woord uit Spreuken 31 heft ons meteen boven het al te lage, het triviale uit. Er zit een koninklijke klank in. Het zegt ons, dat de deugdelijke huisvrouw stond boven haar werk. Ze verzorgde het met de uiterste zorgvuldigheid, maar het trok haar niet naar beneden. Zij behield aandacht ook voor de belangen van degenen, die aan haar waren toevertrouwd. Zij geeft haren huize spijs en haren dienstmaagden het bescheiden deel. Zij breidt haar handpalmen uit tot den ellendige en steekt haar handen uit tot den nooddruftige.

Deze woorden zetten de huisvrouw midden in het leven. Op een andere manier en toch weer eender als deze Oostersche huisvrouw staan ook wij daar. Men krijgt hier tegenwoordig meer oog voor. Men weet weer welk een verantwoordelijkheid er op de vrouw rust, wat b.v. betreft de besteding van het inkomen. Het grootste gedeelte van wat er uitgegeven wordt gaat door haar handen. De Volksgezondheid, maar ook de volkswelvaart, zijn voor een groot deel van haar afhankelijk.

Dit te weten maakt, dat we ons werk als belangrijker zien. Maar het legt ook grootter verantwoordelijkheid op. Een verantwoordelijkheid, die we alleen op de rechte wijs aanvaarden, wanneer ook dat andere woord op ons van toepassing is: „Een vrouw, die den Heere vreest, zal geprezen worden.“

Laten we er dan voor waken, dat we niet zelf, door onze woorden of door onze handelingen, ons werk neerhalen.

J. M. W.-W.

GEDACHTE

We kunnen niet trouwer worden tegenover den onrechtvaardigen Mammon, dan door hem in 't oog der tegenwoordige wereld zoo ontrouw mogelijk te behandelen.

Prof. JONKER

ZIJ, DIE VOOR ONS SCHRIJVEN...

Toen ik jong was, verslond ik boeken.

Nu lees ik ze.

Ik meen opgemerkt te hebben, dat het velen precies eender gaat. Al te ongerust behoeven we ons dus over den leeshonger van ons kroost niet te maken. Met de jaren leeren ze schiften en verwerpen, naast waardeeren. Mits — er in hun jeugd goede leiding is. Niet maar alles laten lezen, rijp en groen, doch keuren en afscheiden. En dan ook: eens praten over hun lectuur. Eens onderzoeken, hoeveel ze er van onthouden. Waarom ze dit boek wel mooi vinden en dat niet.

Christenouders, waardeert ge de goede jeugdlectuur, die we bezitten? Of koopt ge het eerste het beste neutrale boek, dat u aangeprezen wordt? Denkt ge, als geschenk voor uw ouder-wordende kinderen ook eens aan een abonnement op een goede Christelijke periodiek?

J. M. W. W. W.

Tot de menschen over Jezus,
In de wereld 't Woord van
God.

Medewerkend tot dit streven
Op den Geest van God gelet.

THEocentrisch in het denken,
Elk terrein van 't leven zóó
bezien,

Uit het geloovig hart ge-
schreven,

Sterke daartoe allen, God!

N. A. J. Voncken

Hierom houd ik van „Timotheüs“:

Omdat het saambindt, waar anderen hun kerkelijke en politieke verschillen aandikken;

omdat het vereenigt, waar de beruchte splijtzwam uiteendrijft;

omdat het een harmonischen band vormt tusschen allen, die Christus liefhebben, zonder etiketjesplakkerij;

omdat het zoekt wat dezen gemeen hebben, niet wat hen scheidt;

omdat het voor alle leeftijden is, voor ieder iets heeft dat pakt, week op week;

omdat het, ondanks zijn veertig jaren, bewonderenswaardig jong en frisch blijft, en alle conservatisme haat;

omdat het niet van één week is, en dan alle actualiteit verloren heeft, maar van blijvende waarde is. Zie, daarom houd ik van „Timotheüs.“

C. J. Peelen